

Vänsterpress om strejkrätten – hösten 2018

Under det senaste halvåret (2018) har frågan om strejkrätten stått på dagordningen, eftersom topparna i LO och SAP har beslutat att kraftigt inskränka på densamma genom lagändringar. Det som man främst vill klämma åt är Hamnarbetsförbundet, som i årtionden varit en vagel i ögat på den socialdemokratiska ledningen. Attacken mot strejkrätten sker i samförstånd med bl a den dominerande arbetsköparen i Göteborgs hamn. På det stundande valet har frågan delvis hamnat i bakgrunden, vilket är illa eftersom det som står på spel är av stor vikt för varje kämpande arbetarrörelse, på sikt även för LO-förbunden, även om de fackliga ledarna uppenbarligen inte vill förstå det.

Vi har här samlat artiklar om ämnet från juni fram till idag. Det ingår även två artiklar från *GöteborgsPosten* (som ju inte är någon vänstertidning).

Martin Fahlgren 6/9 2018

Innehåll

Flamman	1
<i>Vi kan fortfarande stoppa inskränkningen av strejkrätten</i>	1
<i>Samförståndet kan inte lovas i framtiden</i>	2
GöteborgsPosten	3
<i>Strejkrätten ges inte upp utan strid</i>	3
<i>Nytt lågvattenmärke i debatten om hamnen</i>	5
Internationalen	6
<i>Strejkrättsförslag utan förankring i rörelsen</i>	6
<i>Alla fackföreningar riskerar att försvagas</i>	7
<i>Strejkrättsförslag utan förankring i rörelsen "Rör inte vår STREJKRÄTT – 150 års kamp slutar inte här!"</i>	8
Offensiv	10
<i>Rör inte strejkrätten!</i>	10
<i>Lyckad manifestation för strejkrätten</i>	12
Proletären	13
<i>Raljant och ologisk LO-bas försvarade uppgörelsen om strejkrätten</i>	13
<i>Seko Spårtrafik tar avstånd från strejkuppgörelsen</i>	14
<i>2000 demonstrerade för strejkrätten utanför LO-borgen</i>	14
Revolution	15
<i>Inskränkningen av strejkrätten: "Detta kommer drabba alla fack"</i>	15
<i>Strikeback – försvara strejkrätten!</i>	17

Flamman

Vi kan fortfarande stoppa inskränkningen av strejkrätten

Mina Jakobsson

Flamman 29/6 2018

Hamnarbetarförbundet går ut i strejk i november 2016.

Vi löntagare får inget gratis; vi får bara det vi är beredda att kämpa för. Det är inte försent för en politisk varningsstrejk.

Arbetsmarknadens parter har lagt ett förslag angående strejkrätten och planen är nu att det förslaget ska tillämpas istället för det förslag som presenteras i regeringens utredning. Parternas förslag ser ut så här: om det finns ett kollektivavtal på en arbetsplats men det avtalet är tecknat med ett annat fack än det som majoriteten av de anställda är med i; då ska de anställda som är med i det fack som arbetsgivaren inte tecknat avtal med rätt att strejka för att arbetsgivaren ska teckna ett avtal även med deras fack. Men! Avtal nummer två får inte ”tränga undan” det första avtalet vilket innebär att arbetsgivaren inte är skyldig att verkställa de krav som finns i avtal nummer två.

Det finns alltså ingen orsak att strejka för ytterligare ett avtal då det inte innebär några reella förbättringar gällande lön eller arbetsvillkor. Utfallet blir således att de anställda låter bli att strejka – vilket det också blivit om regeringen beslutat att införa ett förbud. LO, TCO och Saco menar att överenskommelsen med Svenskt Näringsliv gjordes för att förhindra ännu större inskränkningar av strejkrätten.

Förhindrar överenskommelsen det då? Svar: nej! Peter Jeppsson, vice vd för Svenskt Näringsliv, säger till Kommunalarbetaren att deras krav på att den regering som vinner valet inför ett förbud mot sympatiåtgärder samt inför en proportionalitetsregel vid konflikter står kvar. Mats Glavå, universitetslektor i arbetsrätt, säger att uppgörelsen på kort sikt inte

kommer att innebära några märkbara skillnader för facken som ingår i LO, TCO och Saco. Däremot påverkar den Hamnarbetarförbundet och SAC. På sikt kan uppgörelsen också komma att missgynna även de fack som är en del av LO, TCO och Saco.

Då nya företag etablerar sig på arbetsmarknaden kan de komma att starta upp egna fackförbund (så kallade gula fack, alltså fack som styrs eller kontrolleras av arbetsgivarna själva) och sen sluta kollektivavtal med dem istället för de som fack som tillhör LO, TCO och Saco. Och då kan vi löntagare komma att stå där med ett avtal som varken innefattar tjänstepension eller försäkrar oss och som ger oss en lön på 70 kronor i timmen. Och vi kan inte strejka för förbättring eftersom villkoren i avtal nummer två inte får "undantränga" avtal nummer ett.

Inskränkt strejkrätt för löntagare betyder sämre möjligheter för oss att få igenom våra krav på drägliga arbetsvillkor och skälig lön. Vi kan inte acceptera att de som ska företräda våra intressen springer Svenskt Näringslivs ärenden – låt dem få veta att vi inte gör det!

Kritisera överenskommelsen som parterna gjort! Skriv debattartiklar med din fackklubb! Skriv debattartiklar med din avdelningssektion! Ta gruppbilder tillsammans där någon håller upp en lapp där det står Försvara strejkrätten – riv överenskommelsen och lägg upp på sociala medier! Kräv tillsammans med andra klubbar och avdelningssektioner politisk varningsstrejk till dess att er fackförbundsordförande känner sig tvungen att rygga tillbaka från överenskommelsen med Svenskt Näringsliv om hen vill ha "ordning och reda på arbetsmarknaden".

Vi ska komma ihåg att de rättigheter som arbetarrörelsen tidigare kämpat för och erövrat fick vi inte som gåvor från överklassen. Allmän rösträtt var till exempel ett sätt för dem med makt att mota revolutionen som då pågick i Europa i grind.

Alltså: Vi löntagare får inget gratis; vi får bara det vi är beredda att kämpa för. Vill LO, TCO och Saco-toppen ha "ordning och reda" på svensk arbetsmarknad – då får vi helt enkelt bete oss på ett sånt sätt att de fattar att enda sättet för dem att få till det är att de backar från överenskommelsen. Så: politisk varningsstrejk till dess att överenskommelsen är bruten och Svenskt Näringsliv fattat att strejkrätten tafsar man inte ostraffat på – det är vad vi ska jobba för nu.

Samförståndet kan inte lovas i framtiden

Fredrik Persson

Flamman 2/8 2018

Fackförbundsledningarna har tänkt bort alla reella riskantaganden från första början och bedömt strejkrättsförslaget utifrån en tänkt framtid i vilken arbetsköparna kommer acceptera kollektivavtalen.

Det har gått en tid sedan parterna presenterade sitt gemensamma förslag på begränsningar av strejkrätten. Vi är många medlemmar som väntar på att LO-TCO-SACO ska offentliggöra det egna vetenskapliga förarbetet till förslaget, då man djupgående analyserat frågan ur en massa olika synvinklar. Men något sådant verkar inte finnas. I de uttalanden LO-TCO-SACO kommenterat förslaget hittar vi inte mycket till riskbedömning. Det är uppenbart att den har fått stryka på foten då det viktigaste varit att i all hast och i tysthet göra upp med arbetsgivarna om begränsad strejkrätt.

Om man studerar det konkreta förslaget blir farorna uppenbara: det öppnar upp för fler fredspliktsinvändningar från arbetsköparna när fackföreningar varslar om konflikt mot företag som redan är bundna av kollektivavtal. Då har AD rätt att döma ut strejker som otillåtna om krav på kollektivavtal anses vara onormala, avvikande eller om krav är om att avtalet ska tillämpas för medlemmarna på arbetsplatsen. Konsekvensen riskerar att bli att arbetsköparna på egen hand bestämmer det avtal som ska gälla på arbetsplatsen och fackföreningsrörelsen

har då inte rätten att strejka för ett bättre avtal. Dessa faror har experter som Mats Glavå, docent i arbetsrätt vid Göteborgs Universitet, och Kurt Junesjö, tidigare jurist på LO-TCO Rättsskydd, framfört.

Men förbundsledningarna har tänkt bort alla reella riskantaganden från första början och bedömt förslaget utifrån en tänkt framtid i vilken arbetsköparna kommer acceptera kollektivavtalen. Men som Mats Glavå mycket riktigt påpekat har de svenska arbetsköparna accepterat gränsdragningarna just tack vare dagens strejkrätt. Arbetsköparna vet att dagens regelverk ger fackföreningar en bred rätt att vidta stridsåtgärder om arbetsgivare försöker välja billigare avtal. Då är det absurt att förutsätta att om denna rätt försvagas så kommer arbetsgivarna långsiktigt fortsätta som om ingenting har hänt.

Vi befinner oss sedan decennier i en internationell offensiv från arbetsgivarnas sida mot kollektivavtal och fackliga rättigheter. Denna offensiv har haft stor verkan i Europa. I Grekland har hela den grekiska kollektivavtalsmodellen tvingats ner på knä och i dag arbetar få greker under kollektivavtal. Grekiska företag har avtalat bort kollektivavtalen genom att skriva sämre avtal med lojala arbetstagare. En konkret analys av läget i Sverige säger att framtiden inte alls kommer garantera samförstånd på arbetsmarknaden.

Ett mantra vi hört från förslagens propagandister är att vi måste ha en strejkrätt som säkerställer att den fredsplikt företag köper upprätthålls. Men arbetsgivare får exakt den fredsplikt man köper i dagsläget och så måste det vara om vi inte vill ha en arbetsmarknad helt anpassad efter arbetsköparnas agenda. Tecknar man avtal enbart med en minoritetsorganisation får man en begränsad fredsplikt på arbetsplatserna. Om man som med det lagda förslaget rubbar denna fundamentala logik underminerar man benägenheten hos arbetsgivaren att gå med på bra villkor. Förvägras facket rätten att sluta avtal för medlemmarna säger all progressiv logik att man då måste ha rätt att vidta stridsåtgärder, även om arbetsgivare bundna av ett annat avtal. Detta rör inte bara Hamnarbetarförbundet utan potentiellt har exempelvis Pappers och Elektrikerna — Figeholm 2005 och Sector Alarm 2017 — stått inför sådana situationer. Men möjligheten att strejka för att kräva avtal för medlemmarna har än så länge stoppat företags vilja att välja billigare avtal.

GöteborgsPosten

Strejkrätten ges inte upp utan strid

Lars Henriksson

GP 15/1 2018

Debatt

Lars Henriksson, metallarbetare i Göteborg, har deltagit flitigt i debatten om Hamnarbetarna och strejkrätten i bl a dagstidningen GP i Göteborg. Här återges (med författarens medgivande) 2 av hans artiklar. Tyvärr kan vi inte publicera de inlägg som han polemiserar mot pga copyright-bestämmelser (i stället ges länkar till inläggen i noter).

Striden i Göteborgs hamn används av arbetsgivarna som murbräcka mot konflikträtten. Senast inkallad är Skeppsmäklarnas vd Berit Blomqvist som sprider stolligheter om konflikten, skriver Lars Henriksson.

Enligt principen ”en dåre kan fråga mer än vad tio visa kan svara på” fortsätter företagens representanter att desinformera om Göteborgs hamn. Senast inkallad är skeppsmäklarnas vd

Berit Blomqvist. Här finns inte utrymme att ta upp alla stolligheter i hennes GP-artikel men några måste ändå bemötas.¹

Bisarr metafor

Mest bisarr blir Blomqvist när hon liknar hamnarbetarna vid kvinnomisshandlare med landets hamnbolag i rollen som slagen hustru. Med grovt klassförakt spelar hon på bilden av den råe hamnbusen som våldför sig på det späda företaget. I den verkliga världen är rollerna omvända; det mycket lilla Hamnarbetsförbundet för en förtvivlad kamp mot den antifackliga jätten Maersk med Svenskt Näringslivs miljarder i ryggen. Värt att påpekas i sammanhanget är att det var ett år sedan det var strejk i hamnen.

Striden i Göteborgs hamn används av arbetsgivarna som murbräcka mot konflikträtten och Blomqvists belåtenhet är stor över att de fått arbetsmarknadsminister Ylva Johansson (S) att utreda inskränkningar i strejkrätten. Att arbetsgivare skulle utnyttja detta för att sluta låga avtal med svaga och lydiga fack avfärdar Blomqvist som "dimridåer". Problemet är att det redan pågår och har bara kunnat stoppas med hot om stridsåtgärder, senast i fjol av Elektrikerförbundet. Från sin egen bransch borde hon känna till Britanniafallet där Sjöfolksförbundet förbjöds att vidta stridsåtgärder för besättningen på ett bekvämlighetsflaggat fartyg som anlöpt Göteborg. Det fanns nämligen redan ett avtal. På Cypern. Blomqvists Skeppsmäklarförening har ett rymligt samvete när det gäller sjöfolkets villkor.

Direkt pinsamt

Hon försöker också bemöta det faktum att det på andra områden, till exempel skolans, finns olika fack med egna avtal genom att säga att det där råder individuell lönesättning och inte

¹ BB:s GP-artikel: [En sorgens dag för den sista Amerikalinjen – bye bye ACL](#)

tarifflöner. Ett obegripligt argument med tanke på att det var först 1996 staten drev igenom individuella löner i skolan, dessförinnan hade tarifflöner gällt i över hundra år!

Direkt pinsamt blir det när hon berättar för oss hur facken bör vara organiserade för vårt eget bästa. Direktör Blomqvists omsorg om oss är rörande men landets löntagare har än så länge rätt att avgöra den frågan själva och så bör det förbli.

De flesta LO-förbund reagerar nu mot Ylva Johanssons utredning – med mitt eget IF Metall som skamligt undantag – och den opinion som nu organiseras kommer inte att låta arbetsgivarnas dröm om minskad strejkrätt gå i uppfyllelse utan strid.

Nytt lågvattenmärke i debatten om hamnen

Lars Henriksson

GP 1/8 2018

Christofer Fjellner (M) sätter ett svårslaget bottenrekord med sin senaste debattartikel om hamnkonflikten. Man borde kunna förvänta sig bättre kunskaper av en politiker, skriver Lars Henriksson, IF Metall.²

Hamnarbetarförbundet har under konflikten med AMP Terminals utsatts för en kanonad av angrepp, ofta fulla av medvetna lögnar som gränsar till förtal. Fantasifulla lönenivåer, rena sakfel om krav, förhandlingsbud och produktionsbortfall, allt blir till ”alternativa fakta” som nöts in.

En i kören är EU-moderaten Christofer Fjellner som i sin senaste debattartikel i GP sätter ett svårslaget bottenrekord. Fjellner fortsätter att upprepa en av propagandans teser: att det är Hamn4:ans strejker som lett till uppsägningar. Men de uppsägningar företaget varslat om var en följd av APMT:s månadslånga lockout, den utan jämförelse kraftigaste stridsåtgärd som genomförts i hamnen.

Frivillig stängning

Genom att frivilligt stänga delar verksamheten i en månad slog bolaget inte bara mot sina anställda utan berövade också Göteborgs stad de intäkter som enligt avtal ska tillfalla kommunen. Ett kontraktsbrott som förvånansvärt nog mötts av tystnad från kommunen.

I en nyvaknad omsorg om LO höjer sedan Fjellner tonläget till falsett när han försöker underblåsa splittringar bland de anställda, något som fackföreningar utsätts för i varje konflikt. Moderatpolitikerns nya grepp är att kräva att LO ska ingripa (oklart hur) genom hot om att det annars kommer att bildas rasistiska fackföreningar, information han säger sig ha inhämtat genom att ha ”talat med arbetsgivare”.

”Gula fackföreningar”

Med Fjellners begränsade erfarenhet av arbetslivet kommer det kanske som en överraskning men det är faktiskt inte arbetsgivare som grundar fackföreningar, utan anställda. Det han syftar på är möjligen ”gula fackföreningar”, försök att tränga undan de anställdas egna organisationer genom företagssponsrade låtsasfack. Just sådant som är risken med den utredning som regeringen nu tillsatt för att förändra konflikträtten, livligt påhejad av bland andra Fjellner.

En betald PR-konsult som kallas in av en arbetsgivare har sällan behov av att kontakta motparten för att skaffa sig kunskaper. För en folkvald politiker som med Bryssel som utsiktspunkt känt sig manad att gripa in i en facklig strid hade det varit smakfullt.

² Fjellners GP-artikel: [Nu återstår bara att ändra konflikträtten](#)

Internationalen

Strejkrättsförslag utan förankring i rörelsen

Emma Lundström

Internationalen 15/6 2018

- **Kritik mot förslaget som undergräver konflikträtten**
- **Journalistförbundet ställer sig inte bakom**
- **”Vi har inte hunnit förankra det demokratiskt”**

Den 5 juni presenterade LO, TCO, Saco och Svenskt Näringsliv ett förslag om förändringar i strejkrätten. Enligt arbetsmarknadsminister Ylva Johansson är det troligen detta partsgemensamma förslag som kommer att remitteras, även om Stridsåtgärdsutredningen ska presentera sitt förslag 20 juni. Förslaget ska, i korthet, innebära att arbetstagare inte längre får vidta stridsåtgärder mot arbetsgivare som redan är bundna av kollektivavtal, om inte syftet med stridsåtgärden är att uppnå ett kollektivavtal som medför fredsplikt.

Men alla förbund står inte bakom förslaget från de stora facken och Svenskt Näringsliv. Närmare bestämt står Journalistförbundet ut som det enda facket som röstade nej. Ordförande Jonas Nordling meddelande samma dag som förslaget kom att förbundet anser att processen har varit alldeles för snabb och att man inte har fått tillräckligt med tid att gå igenom förslaget, förbundsstyrelsen har inte ens hunnit diskutera det. Nordling menar det saknas dimensioner i tankearbetet kring förslaget och att effekterna av det inte är överblickbara: ”Vi behöver mer noggrant utreda hur de olika delarna påverkar Journalistförbundets möjligheter att vidta stridsåtgärder för alla sina medlemmar.” Vice ordförande Ulrika Hyllert menar att förbundet inte har haft någon möjlighet att förankra förslaget demokratiskt.

Förbundet vill bland annat få tid att titta närmare på hur förslaget påverkar uppdragstagare, alltså frilansar, eftersom rätten för den gruppen att teckna kollektivavtal redan är oklar. Förbundets möjligheter att vidta stridsåtgärder för dessa medlemmar ser ut att försämrats. En annan kritik från förbundet är att det inte är utrett hur förslagets förändringar i strejkrätten kommer att påverka situationen när gränsdragningen mellan två olika fackförbund är oklar. ”Vi ser en risk för att det skulle kunna finnas kryphål för arbetsgiversidan där”, säger Ulrika Hyllert i ett pressmeddelande. Hon tycker att det är förvånande att alla andra fackförbund har köpt förslaget trots att det inte har funnits tid att förankra det i de egna organisationerna. Jonas Nordling anser att Stridsåtgärdsutredningen aldrig borde ha tillsatts och han förstår varför parterna haft bråttom att komma med ett eget. Samtidigt menar han att det krävs ett omfattande utredningsarbete innan Journalistförbundet kan stödja förslaget på ändringar i konflikträtten. Han tror inte heller att förslaget kommer att lösa situationen i Göteborgs hamn.

Gunnar Westin, kassör i SEKO Stockholm, har kommenterat förslaget i Facebookgruppen Fackliga vänsterpartister. Han menar, i likhet med arbetsrättsexperten Kurt Junesjö, att förslaget står i strid med de internationella konventionerna, undergräver konflikträtten, förstärker arbetsgivarnas möjlighet att avtalsshoppa och riskerar att på sikt slå mot förbundens möjligheter att försvara kollektivavtalen. Han är också oroad över att de föreslagna ändringarna i strejkrätten kan bana väg för gula fackföreningar, eftersom arbetsgivarna får fler möjligheter att hävda sin rätt att teckna avtal med sådana.

Westin tycker att det är naivt av LO-ledarna att tro att arbetsgivarna kommer att hålla den nya överenskommelsen framöver. Han tror att inskränkningarna i strejkrätten snarare kommer att ”ge arbetsgivarna blodad tand att trycka på för ytterligare utredningar” och anser att Vänsterpartiet ska fortsätta på linjen att partiet inte kommer att ge sitt stöd åt en regering som vill inskränka konflikträtten.

Alla fackföreningar riskerar att försvagas

Marco Jamil Espvall

Internationalen 13/7 2018

- Det gemensamma förslaget om inskränkt konflikträtt är farligt
- Öppnar för omfattande avtalsshopping och villkorsdumpning
- Arbetsgivare får möjlighet att försvåra och försena stridsåtgärder

Måndag den 9 juli släppte Hamnarbetarförbundet en rapport som utförligt analyserar det gemensamma lagförslag som LO, TCO, Saco och Svenskt Näringsliv presenterade 5 juni, där förändringar i dagens konflikträtt föreslås.

Hamnarbetarförbundets rapport visar att många tidigare bedömningar av lagförslagets konsekvenser varit felaktiga.

– Det verkar som det fackliga toppskiktet hoppas kunna tiga ihjäl den här frågan och hålla den borta från valrörelsen. Men det kommer inte att gå. De negativa konsekvenserna för LO-, TCO- och Saco-förbundens egna medlemmar är alldeles för många och omfattande. Inskränkningarna i strejkrätten förändrar arbetsgivarnas drivkrafter i grunden, säger Erik Helgeson, förbundsstyrelseledamot i Hamnarbetarförbundet.

Rapporten fokuserar på att beskriva riskerna för arbetsgivare att skjuta upp eller till och med omöjliggöra stridsåtgärder, riskerna för avtalsshopping, och riskerna för tillkomsten av arbetsgivarstyrda så kallade gula fackföreningar:

– Vår genomlysning visar att lagförslaget ger arbetsgivarna en mängd nya verktyg att skjuta upp eller stoppa stridsåtgärder genom byråkratiska rättsinvändningar och oförutsägbara domstolsavgöranden om fackens seriositet.

Erik Helgeson från Hamn4:an i Göteborg

Men många bedömare verkar ha missat att den mest förödande effekten av lagförslaget visar sig först när konflikten är över och ett nytt kollektivavtal finns på plats, menar Helgeson.

– Idag gör den fria stridsrätten att företagen har starka skäl att teckna och samordna flera olika kollektivavtal, om personalen är uppdelad på flera medlemsmässigt starka fackförbund. När strejkrätten inskränks ökar arbetsgivarnas ekonomiska eller praktiska motiv att bara tillämpa ett enda kollektivavtal. Det säger sig självt att många företag kommer försöka välja den billigaste eller mest medgörliga fackliga motparten, fortsätter Helgeson.

I rapporten analyseras konsekvenserna både för Svenska Hamnarbeträfförbundet och för förbunden inom de fackliga centralorganisationerna LO, TCO och Saco.

– Hamnarbeträfförbundet är givetvis drabbat, men vår bild är att de som är allra mest utsatta på kort sikt är tjänstemannafacken. De verkar ofta på arbetsplatser där det finns flera kollektivavtal för samma yrkesgrupper och förlorar nu rätten att kräva att arbetsvillkoren i deras avtal ska tillämpas på de egna medlemmarna, avslutar Erik Helgeson.

Parternas förslag

Lagförslaget "Utvidgad fredsplikt" lades fram 5 juli av LO, TCO, Saco och Svenskt Näringsliv.

Arbetsmarknadsminister Ylva Johansson har meddelat att det nu är parternas förslag som regeringen kommer att gå vidare med, istället för det betänkande som regeringens egen utredning lade fram senare samma vecka. Hamnarbeträfförbundets rapport visar att många tidigare bedömningar av lagförslagets konsekvenser varit felaktiga. I rapporten analyseras främst tre områden:

- *Risken för ökade formella rättsinvändningar från arbetsgiversidan som kan försena, försvåra eller rent av göra stridsåtgärder omöjliga.*
- *Risken för "avtalsshopping" genom att etablerade arbetsgivare omdefinierar sin personal och byter avtalsområde inom eller mellan de fackliga centralorganisationerna.*
- *Risken för att det uppkommer arbetsgivarkontrollerade, så kallade gula fackföreningar.*

Hamnarbeträfförbundets rapport i sin helhet finns att ladda ner på www.hamn.nu

Strejkrättsförslag utan förankring i rörelsen "Rör inte vår STREJKRÄTT – 150 års kamp slutar inte här!"

Alex Fuentes

Internationalen 31/8 2018

- **Tvärfacklig manifestation till försvar av strejkrätten**
- **Två tusen samlades bara några meter från LO-borgen**
- **"Släng förslaget om inskränkt strejkrätt i papperskorgen!"**

Två tusen fackliga aktivister samlades i lördags på Norra Bantorget i Stockholm. Den tvärfackliga manifestationen till försvar av strejkrätten arrangerades av *Strikeback*.

I hela tre timmar lyssnade folk på ombud från flera fackförbund. Den fackliga manifestationen ägde rum samtidigt som ett hundratal nazister från NMR förgäves försökte marschera från Kungsholmen.

Bakgrunden till manifestationen är den utredning om att begränsa konflikträtten som regeringen i maj 2017 tillsatte med anledning av hamnkonflikten. Direkt efter nyårshelgen förklarade så arbetsmarknadsminister Ylva Johansson i SVT att hon tror att strejkrätten måste inskränkas. Detta ledde till att Svenskt Näringsliv och topparna i LO, TCO och SACO 5 juni slöt en överenskommelse bakom ryggen på medlemmarna.

Men på Norra Bantorget var den fackliga sammanhållningen total. Att även representanter från nordiska länder som Danmark och Norge var på plats säger något om frågans dignitet. En stor röd banderoll talade sitt tydliga språk: "LO-toppen har inte medlemmarna med sig. Släng förslaget om inskränkt strejkrätt i papperskorgen!". På en annan banderoll stod "Rör inte vår STREJKRÄTT – 150 års kamp slutar inte här!".

Marta Aguirre från SEKO hänvisade i sitt tal till det som är A och O i den fackliga kampen: nämligen att aldrig svika löftet om att försvara medlemmarnas intressen gentemot arbetsköparna. Såväl Aguirre som flera andra talare påpekade att fackföreningsrörelsens själva existensberättigande handlar om att stärka kollektivet gentemot arbetsgivarnas ständiga försök att försämma arbetsvillkoren.

Ulf Nilsson från Byggnads inledde sitt tal med att säga att han inte hade mandat att tala för förbundets räkning – han tillade: "Men jag har mandat från alla byggnadsarbetare i landet som är emot inskränkningen i strejkrätten. Just därför ska vi inte backa en enda millimeter från våra rättigheter. En inskränkning av strejkrätten skulle drabba alla fackligt organiserade i Sverige. Det finns en särskild plats i helvetet för sådana som låter sig utnyttjas av Näringslivet som nyttiga idioter!". Anförandet möttes av dånande applåder.

Erik Pettersson är förtroendevald för IF Metall på Cranab i Vindeln, men fick representera fyra Metall-klubbar i Västerbotten som är emot inskränkningar i strejkrätten. Han berättade att han hade blivit uppring av förbundsstyrelsens toppar.

Byråkraterna uppifrån varnade honom för det han skulle säga på Norra Bantorget, de ville inte förknippas med den fackliga manifestationen. Han svarade att de inte behövde vara oroliga eftersom det inte fanns en chans att just de herrarna kunde förknippas med försvaret av strejkrätten.

Jenny Bengtsson från Transport menade att hon under alla år som fackligt engagerad inte värvat nya medlemmar till facket, arbetat för fackliga rättigheter och medlemsdemokrati för att andra skulle komma och inskränka medlemmarnas rättigheter. Hon talade om det oerhörda sveket från sin egen förbundsordförande, bara några dagar efter Transports kongress. "Men till skillnad från svikarna tar vi vårt ansvar", sa Jenny Bengtsson. Hon avslutade sitt tal med en allmän uppmaning; att ta över fackföreningarnas ledningar: "Ta över, framåt i kampen!". Athena Farrokhzad läste inspirerad av Rosa Luxemburg upp dikten "Slå tillbaka" där toppstyrning och arbetardemokrati kontrasterar varandra som dödsfiender medan Kajsa Grytt sjöng låten "Kriga för strejkrätten".

Efter att de nordiska fackföreningsrepresentanterna avslutat sina tal med att säga ”Er kamp är vår kamp” talade Erik Helgesson från Hamnarbetarförbundet. Helgesson var inte nådig.

Erik Helgesson

Han beskrev ett mödosamt fackligt arbete som skulle ha varit omöjligt utan medlemmarnas medvetenhet och direkta delaktighet. Han beskrev hur Hamnarbetarförbundet ständigt attackerats av arbetsgivaren och motarbetats av pamparna från Transport.

Men han berättade också om att den överväldigande majoriteten av hamnarbetarna har för vana att fullfölja vad de själva har beslutat på sina medlemsmöten. Han talade med övertygelse om hur kollektiv sammanhållning gjort det möjligt för hamnarbetarna att ”stå pall”. Helgesson talade varmt om fristående fackföreningars medlemsdemokrati vilket är raka motsatsen till socialdemokratiskt toppstyrd fack.

Helgesson talade om ”självrespekt att besluta för oss själva” och om att aldrig kompromissa en millimeter om grundläggande fackliga principer. Han uppmanade hela fackföreningsrörelsen att göra gemensam sak: ”Ta tillbaka fackföreningar dit de tillhör!”. Det blev en lång ovation som inte ville ta slut.

Offensiv

Rör inte strejkrätten!

Per Olsson

Offensiv 20/6 2018

– Det som hände med strejkrätten är väldigt positivt och visar att vi har en stark modell som fungerar. Lärdomen man kan dra av det är att man kanske inte ska ta för stora bitar i taget, utan det är bra att ge specifika problem till parterna att lösa. Det säger Jessica Polfjärd, arbetsmarknadspolitisk talesperson för Moderaterna till TCO:s tidning Arbetsvärlden och hoppas att ”parterna” nu kommer överens om ytterligare försämringar av Las (Lagen om anställningsskydd). Om inte är ”Moderaterna beredda att ta till lagstiftning”.

De fyra allianspartierna och Sverigedemokraterna ger helhjärtat stöd till att ”parternas” uppgörelse nu blir lag och ser detta som en välkommen politisk öppning till ytterligare försämringar i det som finns kvar av konflikt- och arbetsrätten. Svaghet inbjuder alltid till aggressivitet.

Den nya antistrejklagen som ”parternas” överenskommelse skriver kan efter valet bli en inkörsport till en rad attacker mot strejkrätten. Allianspartierna, med stöd av Svenskt Näringsliv och arbetsgivarnas olika branschorganisationer, har ett batteri av åtgärder som man vill genomföra för att hindra och olagligförklara kampen.

Att antalet konflikter sjönk mot noll ifjol, trots avtalsrörelse, har inte haft någon dämpande effekt på högern och arbetsgivarna som framför allt är oroade över framtiden. Med rätta fruktar de att den fackliga byråkratin inte kommer att kunna upprätthålla sin ”polisroll”. Om detta vittnar det raseri och den hets som varje arbetargrupp som har gått i militant kamp mött och möter. Överenskommelsen, den nya antistrejklagen, utgör kulmen i en lång kampanj med målet att knäcka Hamnarbetarförbundet.

Arbetsgivarorganisationerna, skamligt nog med stöd av det rödgrönrosa styret i Stockholm, var beredda att ta till vilka medel som helst för att göra sig av med Stockholms sopgubbar som hade en lång tradition av kamp. Att skandalbolaget Reno Norden vann upphandlingen av sophämtningen i Stockholm med ett bud som innebar löne- och villkorsdumpning var en ren provokation som syftade till att tvinga sopgubbarna till total underkastelse eller uppsägning. När sopgubbarna tog kamp fick de omedelbart beskedet att de har avskedats, och Arbetsdomstolen (AD) dömde dem att betala de största böterna någonsin.

”Parternas” överenskommelse som nu blir en ny antistrejklag ger ännu större makt till klassdomstolen AD och risken är stor för avtalsshopping. ”LO-ledningen har själva, i ett desperat försök att rädda ansiktet på Socialdemokraterna, tillsammans med Svenskt Näringsliv skrivit ett förslag om att inskränka strejkrätten!”, som Arbetsplatsklubb Umeå Trafiks styrelse (tillhörande Kommunal Västerbotten) skriver i ett protestuttalande. Rättvisepartiet Socialisterna och Offensiv uppmanar fackföreningar och arbetsplatser att skriva liknande protestuttalanden och demonstrera för strejkrätten den 25 augusti.

RS/Offensiv säger:

- Rör inte strejkrätten.
- Demokratiska och kämpande fack med ny ledning som lever på samma villkor som medlemmarna.
- Lokal strejkrätt.

Lyckad manifestation för strejkrätten**Arne Johansson***Offensiv 29/8 2018*

Lördagens manifestation för strejkrätten under namnet ”Strike back – en dag för strejkrätten” samlade trots de samtidiga protesterna mot nazisterna i NMR cirka 2 000 personer på Norra bantorget. Framgången underströks av en lång rad av talare från 11 LO-förbund, ett TCO-förbund, tre fristående fack, norska och danska LO, varvade av kulturpersonligheter, jurister och strejkrättsexperter.

Bland talarna från fackföreningar inom LO och TCO märktes Eva Karlsson från Vårdförbundet, Camilla Ingman från Kommunal, Marta Aguirre från Seko och Erik Pettersson som företrädde fyra klubbar inom IF Metall. Sist ut var ett bejublat brandtal av Hamn4:ans Erik Helgesson, som lovade att hamnarbetarna vad som än händer aldrig ska ge upp sin kamp för demokratiska fackföreningar, där medlemmarna beslutar.

Efter den stora demonstrationen genomfördes ett antal civila olydnadsaktioner runt om i centrala Stockholm till stöd för strejkrätten, däribland en vägblockad utanför Socialdemokraternas huvudkontor på Sveavägen under en timme. Ett massivt rött och tvärfackligt finger med fotografering framför LO-borgens entré genomfördes också.

Arrangörerna hade trots det obefintliga intresset från massmedia alla skäl att hylla denna uppvisning av facklig enhet underifrån. ”Det finns ingen viktigare fråga just nu än att försvara rätten till fackliga stridsåtgärder eftersom det är den grund som hela arbetarrörelsen vilar på.

Det är tragiskt att de vi måste försvara oss mot är de som är satta att företräda oss i de fackliga centralorganisationerna och det så kallade 'arbetarpartiet' Socialdemokraterna", förklarade arrangörerna efteråt, med tillägget att:

"Vi gräsrötter har visat klart och tydligt att vi inte kommer att acceptera inskränkningar i strejkrätten. Det här är bara början."

Proletären

Raljant och ologisk LO-bas försvarade uppgörelsen om strejkrätten

Janne Bengtsson

Proletären 20/6 2018

Karl-Petter Thorwaldsson viftade bort alla varningar om gula fack och avtalsdumpning när han på måndagen besökte ett möte med Byggnads i Handen.

LO:s ordförande Karl-Petter Thorwaldsson trasslade in sig i logiken när han talade på ett öppet möte i Handen söder om Stockholm på måndagen.

Mötet var tänkt som ett pepp-möte inför valrörelsen, men kom också att handla om LO-ledningens och medlemsförbundens avtal med Svenskt Näringsliv, TCO och Saco om inskränkningar i strejkrätten.

– Det jag reagerat på är att det som vi, LO och Byggnads, skrev på är så otydligt. Jag är inte övertygad om att det här är en seger, att vi har förstärkt vår sak. Efter det här beslutet kan det bli mycket värre, konstaterar mötesarrangören Kent "Renen" Johansson, ordförande för Byggnadsarbetareförbundets medlemskrets 02 i Handen.

– Nu måste vi diskutera hur vi ska kunna försvara strejkrätten i alla sammanhang, säger Johansson till Proletären.

Karl-Petter Thorwaldsson prisade gång på gång den överenskommelse som LO och medlemsförbunden gjort med arbetsköparna. Han hyllade också regeringen och försäkrade att bara en seger för "framtidspartiet" Socialdemokraterna i valet i september kunde garantera att frågor viktiga för arbetarna sätts på dagordningen efter valet.

LO:s ordförande Karl-Petter Thorwaldsson tillsammans med mötesarrangören Kent Johansson.

Samtidigt fördömde han skarpt, men ologiskt, den utredning som under ledning av socialdemokratiska arbetsmarknadsministern Ylva Johansson skulle utreda begränsningar i strejkrätten. Thorwaldsson fördömde också i rätt raljerande tongångar det stridbara Hamnarbetarförbundet.

– Man måste bjuda på fredsplikt, annars finns det inga incitament för arbetsgivarna att vara med på några avtal, hävdade Thorwaldsson.

LO-basen viftade bort alla varningar från före LO-juristen och arbetsrättsexperten Kurt Junesjö om att överenskommelsen med arbetsköparna kan leda till så kallade gula fackföreningar och avtalsdumpning.

– Det här förändrar självfallet styrkeförhållandena på arbetsmarknaden till arbetsgivarens fördel, det är ju uppenbart, sade Junesjö till Proletären nyligen.

Kent Johansson håller inte med Karl-Petter Thorwaldsson.

– Det skulle varit väldigt intressant att se hur det gick till när parterna tog det här beslutet. Alla använder argumentet att det skulle blivit mycket värre med regeringens utredning så det skulle verkligen ha varit intressant att se vad den innehöll. Nu kommer man säkert att tvätta den för att den ”inte ska vara så hemsk”. Eller också försvinner den bara.

– Det finns en höger och en vänster inom socialdemokratin; jag tillhör vänsterdelen. Det här är en tydlig spricka mellan delarna och jag ser fackföreningsrörelsen som en del av vänstersidan, säger Kent Johansson. Det kommer att bli ännu tydligare framöver när det kommer till diskussion om regeringsfrågan.

Seko Spårtrafik tar avstånd från strejkuppgörelsen

Robert Wettersten

Proletären 13/7 2015

– Det är viktigt att förmedla sin ståndpunkt, både som fackklubb och som enskild arbetare, säger Roger Patriksson, lokförare och ordförande i Sekos branschorganisation Spårtrafik.

Torsdagen den 5 juli gick Seko Spårtrafiks styrelse ut med ett uttalande mot att Sekos förbundsstyrelse har godkänt den överenskommelse om inskränkt strejkrätt som LO, tillsammans med de andra fackliga centralorganisationerna Saco och TCO, slutit med Svenskt näringsliv.

– Förslaget innebär en klar försämring mot hur vi har det idag.

Utöver en uppmaning till Seko och LO att omvärdera sin ståndpunkt, öppnar uttalandet också upp för att den här typen av frågor av större vikt ska förankras längre ner i Sekos organisation.

– Bland medlemmarna är det väldigt många som är emot uppgörelsen. Därför tyckte vi det var viktigt att göra det här uttalandet, säger Roger Patriksson som vill att även andra arbetare ska yttra sig mot överenskommelsen.

Sekos branschorganisation Spårtrafik har cirka 9.000 yrkesaktiva medlemmar som arbetar inom spårtrafik, till exempel som lokförare, tågvärdar, städare och verkstadspersonal.

2000 demonstrerade för strejkrätten utanför LO-borgen

Robert Wettersten

Proletären 25/8 2015 **Det var smockat med folk på Norra Bantorget, framför LO-borgen, när 2000 personer protesterade mot LO:s överenskommelse med Svenskt Näringsliv om inskränkt strejkrätt.**

Första talare var Marta Aguirre från Seko.

– Riv överenskommelsen! Ni har inte medlemmarna med er och därför har ni inte mandat att ta ett sådant här beslut, sa hon med adress till LO-topparna.

Ulf Nilsson, plåtslagare och medlem i Byggnads, underströk att han inte hade mandat att tala för varken sitt förbund eller sin region, men att han säkerligen talade för många byggnadsarbetare när han fördömde strejkrättsuppgörelsen.

– Om vi vill så kan vi stoppa den här lagen. Vi kan få tillbaka vårt självförtroende och samtidigt göra upp med toppstyrningen och handlingsförlamningen i våra förbund. Även om våra vapen har blivit rostiga är de fortfarande skarpa. Det är vi som får landet att fungera. Och när vi enar oss, höjer våra röster och sätter ner foten, då blir det en politisk jordbävning i det här landet. Och det är precis vad som behövs!

Camilla Ingman, bussförare och styrelseledamot i Kommunalklubben på sin arbetsplats underströk i sitt tal varför rätten att strejka är så viktig för arbetarklassen.

– Strejkrätten är det enda som gör att arbetsgivarna över huvud taget är beredda att förhandla.

Sedan riktade hon sig mot ledningarna i LO-förbunden som ställt sig bakom LO:s överenskommelse med svenskt Näringsliv:

– Tar ni inte strid för strejkrätten, då har ni förbrukat ert förtroende!

Metallarbetaren Erik Petterson talade för flera IF Metall-klubbar, men berättade först att han blivit uppringd av förbundsledningen dagen före.

– Den som ringde var orolig för att de skulle förknippas med den här protesten. Men jag sa att ”ni behöver inte vara oroliga. Det är ingen som kommer förknippa er med något försvar av strejkrätten!”

Sjuksköterskan Eva Karlsson talade för Vårdförbundets avdelning Västerbotten, och varnade för att en inskränkt strejkrätt snart kommer följas av fler försämringar för arbetare.

– Vi håller med arbetsgivarna som länge hävdar att den svenska modellen har kantrat. Men med stor slagsida åt arbetsgiversidan! Vår gemensamma utmaning nu är att vända på skutan!

Förutom nämnda fackförbund talade också Jenny Bengtsson (Transport), Sara Westberg (SAC) och Erik Helgeson (Hamnarbetarförbundet). Inskickade tal och hälsningar lästes upp från medlemmar i HRF, Fastighets, Elektrikerna, Pappers och Brandmännens riksförbund.

Anförande hölls även av Ditte Busén från kampanjen Rör inte strejkrätten, strejkforskaren Christer Törnqvist, Linn Svensson från Juristupproret, samt Francisco Acosta, en av sophämtarna i Stockholms Soppubbar som förra sommaren tog en viktig strid mot Reno Norden och Stockholm Vatten och avfall.

För kulturen stod Kajsa Grytt, Jenny Wrangborg, Athena Farrokhzad, kören N-synk och trubaduren Alexander Ringbäck.

Revolution

Inskränkningen av strejkrätten: "Detta kommer drabba alla fack"

Victor Madsen

Revolution 31/11 2018

Hamnarbetarförbundet har gjort en utredning av lagförslaget ”Utökad fredsplikt”, vars syfte är att inskränka strejkrätten. Revolution har intervjuat Erik Helgeson,

förbundsstyrelseledamot i Hamnarbetarförbundet och presstalesperson om den utredning som förbundet släppte den 9 juli.

Vilka är de viktigaste slutsatserna från utredningen?

Den här nya byråkratiska lagstiftningen gör det möjligt för arbetsgivaren att skjuta upp konflikter i flera månader på grund av formalia. Den möjliggör också för arbetsgivaren att hota och utöva påtryckningar mot enskilda förtroendevalda eller medlemmar som blir helt och hållet hänvisade till Arbetsdomstolen, vilket innebär ett jävligt mycket sämre skydd. Den bästa arbetsstryggheten idag är ju arbetskamraternas sammanhållning.

Men den allra största konsekvensen är att drivkrafterna för arbetsgivaren, att teckna avtal med de förbund som deras anställda tillhör, försvinner med den här lagstiftningen och det öppnar upp för avtalsshopping där arbetsgivaren väljer billigare avtal, eller avtal med fogligare fackförbund.

Gula fackföreningar har man avfärdat från LO. "Det finns inte på svensk arbetsmarknad" säger de. Men de finns på den norska och danska marknaden, och den är inte särskilt avlägsen. De växer fram på samma sätt som RUT-företag. Innan lagen släppte fram dem och började premiera dem så fanns de inte, de var ett marginalfenomen.

Det har ju kallats för ett "kirurgiskt ingrepp i strejkrätten" och LO påstår att det inte ska påverka några andra fack annat än just arbetarna i Göteborgs hamn. Vad säger du om det?

Det är problematiskt att den bilden fått fäste inom vänstern. En del verkar tycka att det är en fråga för de fristående facken som Syndikalisterna, Brandmännens riksförbund och Hamnarbetarna. Vissa inom vänstern är emot inskränkningen på grund av att det skulle vara "odemokratiskt" att försvaga små fack. Men fristående fackföreningar är så få i dag. Svenskt näringsliv har inget intresse av dem. Jag tror att Svenskt näringsliv har resonerat såhär: det här innehåller tillräckligt med saker för att försvaga hela arbetarrörelsen. Det här kommer få allmänna konsekvenser som kommer drabba alla fack.

I grunden handlar det inflytande som facken har om förmågan att slåss. "Man missbrukar konfliktvapnet" säger LO, men det är ju just rätten att ställa till det för arbetsgivaren och genom att vara jobbig som gör att det är ordning och reda på arbetsmarknaden. I Sverige är det idag väldigt få som har erfarenhet av stridsåtgärder och många förstår inte lagen kring konfliktåtgärder, även bland de etablerade facken. De har ingen erfarenhet.

Svenskt näringsliv har gjort ett klipp, de har fått till en hård inskränkning helt gratis utan att ha behövt fightas för den. LO har räddat dem genom att begrava frågan även om den borde vara högst på dagordningen.

Vad måste arbetarrörelsen göra för att kunna kämpa tillbaka?

Vi vet att vissa förbund är rädda för lagstiftningen, huvudsakligen små förbund med starka avtal och hög medlemsanslutning, men det som måste till är kraftigare reaktioner inom LO-, TCO- och Saco-förbunden. Men för att det ska kunna bli en rörelse på golvet så måste folk ha information.

Läs hela utredningen på Hamnarbetarnas [hemsida](#).

Strikeback – försvara strejkrätten!

Viktor Asp och Elsa Rohlén

Revolution 4/9 2018

Lördagen den 25 augusti samlades 2000 personer på Norra Bantorget i centrala Stockholm under parollen Strikeback -- försvara strejkrätten för att protestera mot regeringens planer på att begränsa strejkrätten. Valet av plats var symboliskt: här, utanför LO-borgen, under Hjalmar Brantings staty, protesterade LO-medlemmar mot sin egen ledning.

Efter konflikten i Göteborgs hamn har fackföreningsledarna och Socialdemokraterna grubblat över hur nästa konflikt ska undvikas. Den 5 juni kom förslaget från LO, TCO och Saco: strejkrätten måste begränsas. Arbetare ska inte kunna vidta stridsåtgärder annat än för att få till kollektivavtal, men rätten till lockout begränsas inte. Den socialdemokratiska arbetsmarknadsministern Ylva Johansson har under sommaren öppnat för att skriva in begränsningen i lagen.

Stärkt kampvilja

Ilskan och besvikelsen över sveket från de som ska företräda arbetarklassen, utmärkte dagen. Talarna, som kom från LO-fack som IF Metall, Byggnads och Kommunal men också fristående fack som SAC och Hamnarbetsförbundet, manade åhörarna till kamp. Citat om att det finns en särskild plats i helvetet för fackföreningsledare som slutit avtal mot medlemmarnas vilja och att folket ska ta tillbaka facken rev ner stora applåder.

Stämningen var långt ifrån rutintyngd eller ceremoniell utan präglades av energi. Att den här demonstrationen hade initierats långt ifrån maktens korridorer var tydligt: Luften vibrerade av kampvilja och överallt var människor besvikna och förbannade. En känsla av enighet låg tungt över demonstrationen. Deltagarna kom från olika håll – vissa från LO-fack, vissa från mindre och mer radikala organisationer – men frustrationen var densamma.

En talare uppmuntrade till att dra en tydlig klasslinje i det fackliga arbetet. En annan talare kritiserade politikernas vilja att lagstifta om fredsplikten. Den svenska modellen fungerade, menade han på, och avslutade sitt anförande med en uppmaning om att inte försöka laga det som inte är trasigt.

Varför sker attacken nu?

Men sanningen är att något är trasigt i samhället. Angreppet mot strejkrätten sker inte för att arbetsgivarna vaknat på fel sida en dag, utan följer kapitalismens kalla, cyniska logik. Den inskränkning i strejkrätten som nu föreslås måste förstås som det senaste steget i den nedskärningspolitik som bedrivits de senaste trettio åren, och som ökat i styrka sedan krisen 2008. Varje kris måste betalas för genom nedskärningar i offentlig sektor och intensivare produktion genom sämre arbetsvillkor.

I stället för att acceptera försämringar för att borgarklassen pressar på borde LO mana till kamp mot varenda försök från borgarna att låta arbetarklassen betala priset för krisen. Hade de bara velat hade de kunnat mana till masskamp mot förslaget som kom från regeringen. Hade de organiserat och mobiliserat till en generalstrejk, likt storstrejken 1980 hade förslaget

utan tvekan kunnat besegras. I stället valde de att gå samman med Svenskt näringsliv och själva föreslå en begränsning.

Det behövs kamp underifrån inom alla LO-förbund mot detta förslag, som ledningen nu för fram. Det behövs en stridbar facklig ledning för LO-förbunden, som vågar kämpa mot förslaget och dess genomförande. Det kommer vi att kämpa för.